

Књига пророка Данила — сто двадесет и први део

Откривање знакова последњих дана: разумевање Христових упућивања на пролећно пупљење дрвећа

Jeff Pippenger
2024-03-07

Христос је упутио свој народ на дрвеће које пупи у пролеће, како би разумео „знаке“ и значење „знакова“ последњих дана.

„Христос је био наложио Своме народу да пази на знаке Његовог доласка и да се радује када угледа знаке долазећег Цара. ‘А кад ово почне бивати’, рекао је, ‘погледајте горе и подигните главе своје; јер се приближује избављење ваше.’ Он је указао Својим следбеницима на пролећно дрвеће које пупи и рекао: ‘Кад већ потера, сами видите и знате да је лето већ близу. Тако и ви, кад видите да се ово збива, знајте да је близу царство Божје.’ Лука 21:28, 30, 31.” Велика борба, 308.

„Знаци“ последњих дана били су предсказани „знацима“ који су најавили и увели покрет првог анђела. Ти „знаци“ обухватили су потресање небеса, али Јоил указује да ће „знаци“ последњих дана, дана када ће се тражити безакоње Израилјево и неће се наћи, када ће света гора Божја бити света довека, јер туђинци више никада неће пролазити кроз њу, потресање сила небеских, такође обухватити и потресање сила земаљских. Сестра Вајт указује на разлику између потресања сила небеских и сила земаљских.

„Дана 16. децембра 1848. године, Господ ми је дао виђење о потресању сила небеских. Видела сам да је, када је Господ, дајући знаке забележене код Матеја, Марка и Луке, рекао ‘небо’, мислио на небо, а када је рекао ‘земља’, мислио на земљу. Силе небеске јесу сунце, месец и звезде. Оне владају на небесима. Силе земаљске јесу оне које владају на земљи. Силе небеске биће потресене гласом Божјим. Тада ће сунце, месец и звезде бити покренути са својих места. Они неће проћи, него ће бити потресени гласом Божјим.“

„Тамни, тешки облаци навукли су се и сударили један с другим. Небески свод се раздвојио и савио уназад; тада смо могли погледати нагоре кроз отворени простор у Ориону, одакле је дошао Божји глас. Свети Град ће сићи кроз тај отворени простор. Видела сам да се силе земаљске сада потресају и да догађаји долазе редом. Рат, и гласови о ратовима, мач, глад и помор, прво потресају силе земаљске, а затим ће Божји глас потрести сунце, месец и звезде, а и ову земљу. Видела сам да потресање сила у Европи није, као што неки уче, потресање небеских сила, него је то потресање разгневлених народа.“ Early Writings, 41.

Потресање небеса у Јеванђељу по Матеју, Марку и Луки представља потресање сила које владају небесима, а које су представљене сунцем, месецом и звездама. Све те небеске силе

биле су потресене и произвеле су „знаке“ који су увели и објавили покрет првог анђела. Те небеске силе биће поново потресене током покрета трећег анђела. Али у покрету трећег анђела биће потресене и силе земље. Силе земље јесу силе које владају земљом. Дана 11. септембра 2001. године, биле су потресене силе земље, а не небеса.

„Откуд сада долази реч да сам изјавила да Њујорк треба да буде збрисан плимним таласом? То ја никада нисам рекла. Рекла сам, док сам посматрала како се тамо подижу велике зграде, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страховито потресе земљу! Тада ће се испунити речи из Откривења 18:1–3.’ Читаво осамнаесто поглавље Откривења представља упозорење о ономе што долази на земљу. Али ја немам посебну светлост у погледу онога што долази на Њујорк, осим што знам да ће једнога дана велике зграде тамо бити оборене окретањем и превртањем Божје силе. Из светлости која ми је дата, знам да је разарање у свету. Једна реч од Господа, један додир његове моћне силе, и ове масивне грађевине ће пасти. Одиграће се призори чију страхоту не можемо ни замислити.“ *Review and Herald*, July 5, 1906.

У историји милерита један од знакова које је забележио Лука био је „strepnja naroda“. Народи представљају силе које владају земљом, и 11. септембра 2001. године сваки народ на земљи био је потресен када је треће Тешко дошло у пророчку историју. То земаљско потресање представљено је у Луки двадесет и првој глави, али не библијским изразом о потресању сила земаљских. Оно је представљено изразом „strepnja naroda“, каква је дошла на народе света када су велики нјујоршки небодери били оборени. „Strepnja naroda“ у Луки јесте потресање сила земаљских, и испунила се у историји милерита.

„Видех да се силе земаљске сада потресају и да догађаји долазе по реду. Рат, и гласови о ратовима, мач, глад и помор најпре потресају силе земаљске, а затим ће глас Божји потрести сунце, месец и звезде, а и ову земљу. Видех да потресање сила у Европи није, као што неки уче, потресање сила небеских, него је потресање разгневлених народа.“ *Early Writings*, 41.

„Потресање сила гневних народа“ јесте потресање „сила земље“, као што је у раној историји адвентизма приказано потресањем „сила у Европи“. Урија Смит је 1838. године указао на оно што је потресало силе у Европи.

„Као што је пророчки период ове [шесте] трубе отпочео добровољном предајом власти у руке Турака од стране хришћанског цара Истока, тако бисмо с правом могли закључити да ће његов завршетак бити обележен добровољном предајом те власти од стране турског султана натраг у руке хришћана. Године 1838. Турска је ступила у рат са Египтом. Изгледало је да су Египћани на путу да оборе турску власт. Да би то спречиле, четири велике силе Европе — Енглеска, Русија, Аустрија и Пруска — умешале су се да подрже турску владу. Турска је прихватила њихово посредовање. У Лондону је одржана конференција на којој је састављен ултиматум који је требало да буде предат Мехмету Алији, паши Египта. Очигледно је да би, када тај ултиматум буде стављен у Мехметове руке, судбина Османског царства у суштини била положена у руке хришћанских сила Европе. Тај ултиматум је стављен у Мехметове руке 11. августа 1840! и управо тога дана

султан је упутио ноту амбасадорима четири силе, питајући шта треба чинити у случају да Мехмет одбије да се повинује условима које су му они предложили. Одговор је био да не треба да се узнемирава ни због какве могућности која би могла настати; јер су и за то предвидели решење. Пророчки период се окончао, и управо тога дана управљање мухамеданским пословима прешло је у руке хришћана, као што је управљање хришћанским пословима прешло у руке мухамеданаца 391 годину и 15 дана раније. Тако се завршило друго тешко стање, и шеста труба престала је да труби.“ Uriah Smith, *Synopsis of Present Truth*, 218.

Ислам друге невоље беше прошао зенит своје моћи, која је, према Божјој речи, требало да траје три стотине деведесет и једну годину и петнаест дана. Ипак, током 1830-их Египат је настојао да у Египту поново успостави калифат с циљем настављања другог великог цихада у муслиманској историји. Могућност новог исламског ратовања изазивала је код европских сила страх и дрхтање. Деценијама су историчари и извештачи тих година кризу поновног распламсавања исламског ратовања означавали као „Источно питање“. Ратовање синова истока вековима се водило против народа Европе, који су своју религију извели из Римске цркве. Године 1838, „невоља народа“, на коју је Христос указао, представљала је потресање гневних народа изазвано ратовањем које је ислам повео против некадашњег Римског царства.

„Под [одрешавањем] четири анђела који су свезани на великој реци Еуфрату, разумем да је Бог сада био спреман да допусти четирима главним народима од којих се састојало Отоманско царство, који су узалуд покушавали да покоре Источно царство у Цариграду и постигли тек мали напредак у освајању Европе, да сада заузму Цариград и да прегазе и покоре трећи део Европе, што је и била чињеница око средине петнаестог века.“ *Works of William Miller, Volume 2*, 121.

Невоља народа у извештају који се налази у Луки била је „с недоумицом; море и валови хујаху“, и са људима којима „срца замиру од страха и од очекивања онога што долази на земљу“. Недоумица Источног питања наставила је да узнемирава силе земаљске све до двадесетог века, а симбол те невоље био је то што су „људима срца замирила од страха“ и што су „море и валови хујали“.

„Ово запечаћење слугу Божјих исто је оно које је било показано Језекиљу у виђењу. И Јован је такође био сведок овог најзапањујућег откривења. Видео је море и валове где хуће, и како људима срца малаксавају од страха. Посматрао је земљу покренуту, и горе бачене усред мора (што се дословно збива), воду његову где хући и узбуркава се, и горе како се тресу од његовог надржавања. Показане су му пошаст, помори, глад и смрт како извршавају своју страшну мисију.“ *Testimonies to Ministers*, 445.

Када је Јовану било показано запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, видео је невољу народа, представљену морима и валовима који хуће, и људска срца која клону од страха; и то је било исто оно запечаћење које је Језекиљу било показано у деветом поглављу. Језекиљу су били показани унутрашњи елементи запечаћења, а Јовану су били показани спољашњи елементи повезани са запечаћењем. Јован је видео да је гневљење народа

повезано са запечаћењем сто четрдесет и четири хиљаде, и да је то гневљење народа уједно и Лукина невоља народа, која је у историјском смислу поистовећена са Источним питањем. Јовану је било показано да је ислам трећег Тешко, спољашњи знак запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

„Садашњост је време од пресудног значаја за све живе. Владари и државници, људи који заузимају положаје поверења и власти, мисаони мушкарци и жене свих сталежа, усмеравају своју пажњу на догађаје који се збивају око нас. Они посматрају затегнуте, немирне односе који постоје међу народима. Они запажају силину која обузима сваки земаљски чинилац, и препознају да ће се ускоро догодити нешто велико и одлучујуће — да се свет налази на прагу страховите кризе.

„Анђели сада задржавају ветрове раздора, да не би дували док свет не буде упозорен на своју надолazeћу пропаст; али олуја се скупља, спремна да се обруши на земљу; и када Бог буде заповедио Својим анђелима да пусте ветрове, настаће такав приказ раздора какав ниједно перо не може описати.

„Библија, и само Библија, даје исправно гледиште о овим стварима. Овде су откривени велики завршни прикази у историји нашега света, догађаји који већ бацају своје сенке унапред, а звук њиховог приближавања чини да земља дрхти и да људска срца малакшу од страха.“ Education, 179, 180.

У двадесет и првом поглављу Јеванђеља по Луки Исус је указао на „знаке“ који су увели милеритски покрет, и сви ти „знаци“, према Сестри Вајт, били су испуњени. Лисабонски земљотрес, помрачење дана, пад звезда и тескоба народа, која је представљала потресање сила земаљских, а која се испунила кроз ислам у страху произведеном Источним питањем, све је то испуњено. Милеритски „знаци“ такође укључују Сина човечијег који долази с облаком, што се испунило у тачном редоследу у коме је Христос дао те „знаке“, јер након што се тескоба народа окончала обуздавањем османске превласти 1840. године, Христос је 22. октобра 1844. године дошао у Светињу над светињама, и када је дошао, дошао је с облацима.

„И гле, као Син човечији иђаше с облацима небеским, и дође до Старца дана, и приведоше Га пред Њега. И даде Му се власт и слава и царство, да Му служе сви народи, племена и језици; власт је Његова власт вечна, која неће проћи.“ Данило 7:13, 14. Христов долазак који је овде описан није Његов други долазак на земљу. Он долази к Старцу дана на небу да прими власт и славу и царство, што ће Му бити дато по завршетку Његовог дела као Посредника. Управо је тај долазак, а не Његов други долазак на земљу, у пророштву најављен да ће се збити по истеку 2300 дана, 1844. године. У пратњи небеских анђела, наш велики Првосвештеник улази у Светињу над светињама и тамо се појављује у Божјем присуству да изврши последње чинове Своје службе у корист човека — да обави дело истражног суда и да изврши помирење за све за које се покаже да имају право на његове благодати.“ Велика борба, 479.

„Знаци“ повезани са историјом милерита представљали су праслику „знакова“ повезаних са историјом сто четрдесет и четири хиљаде. Када је Христос у причи пружио другог сведока

историјском наративу, упутио је Своје ученике на „дрвеће које пупи у пролеће“. Обавестио их је да, када дрвеће почне да пупи, знате да сте близу краја света, и да ће нараштај који буде сведок дрвећу које пупи у пролеће доживети да види како небо и земља пролазе, у огњевима Његовог другог доласка.

Кад већ губите, сами од себе видите и знате да је лето већ близу. Тако и ви, кад видите да се ово збива, знајте да је близу царство Божје. Заиста вам кажем: овај нараштај неће проћи док се све не збуди. Небо и земља проћи ће, али речи моје неће проћи. Лука 21:30–33.

Питање, дакле, постаје: „када су дрвета почела да пуштају пупољке?“ Потоња киша почела је да ромиња 11. септембра 2001. године, што је, према Исаји, „дан“ Божјег „силног ветра у дан источног ветра.“

С мером, кад је пусти да израсте, расправљаћеш се с њим; Он устеже свој љути ветар у дан источног ветра. Зато ће се овим очистити безакоње Јаковљево; и ово је сав плод уклањања греха његова: кад све камење жртвеника учини као кречне каменове што се разбијају у комаде, гајеви и ликови неће више стајати. Ипак ће утврђени град опустети, и насеље ће бити остављено и запуштено као пустиња; ондје ће теле пасти, ондје ће лежати и бртити гране његове. Кад се осуше гранчице његове, биће одломљене; жене долазе и пале их; јер је то народ без разума; зато му се неће смиловати Онај који га је створио, и неће му показати милост Онај који га је саздао. И догодиће се у тај дан да ће Господ отресати од тока Ријеке до потока Египатског, а ви ћете бити сабрани један по један, о синови Израилеви. И догодиће се у тај дан да ће се затрубити у трубу велику, и доћи ће они који бјеху на измаку у земљи Асирској, и прогнаници у земљи Египатској, и поклонилиће се Господу на светој гори у Јерусалиму. Исаија 27:8–13.

Позна киша почела је да ромиња (одмерено) 11. септембра 2001. године, и отпочела је расправа о поруци позне кише и о кривотвореној поруци мира и сигурности. Историја те расправе јесте место где се уклања безакоње Јаковљево (очишћује, што значи: окајава се). Историја те расправе, која је расправа Авакумова, јесте раздобље запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, које се завршава тиме што ће лаодикијски адвентиста седмог дана бити избљуван из уста Господњих, јер ће она, као „утврђени град“, опустети, пошто је постала град народа без разума, који не налази милост ни наклоност. У то време „други глас“ из Осамнаестог поглавља Откривења затрубиће у велику трубу, која је седма труба и треће тешко, и друго стадо Божје доћи ће и поклонити се у „Јерусалиму“, који ће постати покрет победоносне цркве.

11. септембар 2001. године означава да је стигао последњи нараштај у историји земље, и само они који препознају пролистало дрвеће пролећа примиће дажд који чини да дрвеће листа. Само они који препознају да је ислам трећег тешко, оно што означава долазак позног дажда и запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, биће међу том групом.

„Само они који живе у складу са светлошћу коју имају примиће већу светлост. Ако не будемо из дана у дан напредовали у испољавању делатних хришћанских врлина, нећемо

препознати пројаве Светога Духа у позном дажду. Он може падати на срца свуда око нас, али га ми нећемо разабрати нити примити.“ Testimonies to Ministers, 507.

„Не смемо чекати позни дажд. Он долази на све који ће препознати и присвојити росу и пљускове благодати што падају на нас. Када сабирамо остатке светлости, када ценимо сигурне милости Божје, који воли да му верујемо, тада ће се испунити свако обећање. ‘Јер као што земља изводи свој пупољак и као што врт чини да никне оно што је у њему посејано, тако ће Господ Бог учинити да правда и хвала никну пред свим народима’ (Исаија 61:11). Цела земља треба да се испуни славом Божјом.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Наставићемо проучавање у следећем чланку.

„Уколико они који могу помоћи у—— не буду пробужени на свест о својој дужности, неће препознати Божје дело када се буде чуо силни поклич трећег анђела. Када светлост изађе да обасја земљу, уместо да притекну у помоћ Господу, они ће желети да спутају Његово дело како би га прилагодили својим уским схватањима. Дозволите ми да вам кажем да ће Господ у овом последњем делу радити на начин који је у великој мери изван уобичајеног поретка ствари, и на начин који ће бити супротан сваком људском планирању. Биће међу нама оних који ће увек желети да управљају Божјим делом, да одређују чак и какви ће се покрети чинити када дело буде напредовало под управом анђела који се придружује трећем анђелу у поруци која треба да се објави свету. Бог ће употребити путеве и средства по којима ће се видети да Он узима узде у своје руке. Радници ће бити изненађени једноставним средствима која ће Он употребити да изврши и усаврши Своје дело праведности.“ Testimonies to Ministers, 300.